

A SZOVJETUNIÓ A BÉKE ORSZÁGA — a Szabó Ervin Könyvtár e szép gondolat jegyében hirdetett pályázatot gyermekolvasói, az általános iskolák tanulói részére. A pályázaton igen sokan vettek részt, és írásban vagy rajzban tárták a nyilvánosság elé, hogy mit tudnak a Szovjetunióról. A cél az volt, hogy a fiatalok behatóan tanulmányozzák a szovjet élet különböző területeit, és számot adjanak ismereteikről. A legjobb dolgozatok, rajzok készítőit értékes díjakkal jutalmazták, mert Pajtás fényképezőgépeket, Pobeda karórákat, 100 forintos takarékbetétkönyveket kaptak a boldog győztesek.

Ötletes munkákkal pályáztak a gyerekek a különböző budapesti kerületekben. A dolgozatokon kívül beérkeztek képes-szöveges albumok: könyvekről, filmekről, technikai érdekességekről szóló összeállítások, szovjet szerzők könyvei alapján barkácsolt tárgyak — hajómodellek, szputnyikok, szobrocskák. Mindez arra vall, hogy a pályázat élénken foglalkoztatta a fiatalokat, és megmozgatta fantáziájukat.

A Szabó Ervin Könyvtár központjában Hargitai Nándorné mesélt nekünk a pályázatról nagy szeretettel és lelkesedéssel, miközben sorra mutogatta az érdekesebb pályaműveket.

Ellátogattunk egy kerületbe is a 22 közül, hogy meglássuk, mit tettek a pályázat sikeréért.

A Szabó Ervin Könyvtár 25. számú fiókja a XIX. kerületben, Kispesten van. Bartha Ilona, a gyermekkönyvtár lelkes, fiatal vezetője tartotta itt kézben a pályázat szervezését. Ehhez jó előtanulmány volt az az „utazás”, amelyet a könyvtár ifjú olvasóival együtt tett Magyarország felszabadulásának 15. évfordulója alkalmából. Az „Április 4” gőzösön hajózott le a társaság a Fekete-tengerig, majd vonaton folytatták útjukat a Szovjetunióban. Egy földrajztanár vezette őket, aki már megtette ezt az utat. „Utazásuk” végeztével ellátogattak a Csepeli Szabadkikötőbe, és ott megnézték egy valóságos tengerjáró hajót, mivelhogy a fent említett kirándulást... csak képzeletben tették meg. Útikalauzunk öt előadás keretében ismertette meg őket a Szovjetunió különböző tájaival, népeivel. Azért a gyerekeknek így is nagyon tetszett a dolog, hiszen utazgatni még gondolatban is jó.

Ezek az „úti ismeretek” is elősegítették a pályázatra történő felkészülést, de az illetékesek — a könyvtáron kívül a XIX. kerületi iskolák, a tanács népművelési osztálya és az MSZBT — még sok mindent tettek ennek érdekében. Filmvetítéssel egybekötött előadásokat tartottak a Szovjetunióról, irodalmáról és a technikai újdonságokról, különös tekintettel persze az űrhajózásra. A kerületi mozik az ifjúság részére javasolt szovjet filmeket tűzték műsorra, s az ezekről szóló írásokkal is lehetett pályázni. A könyvtár alig győzte ellátni fiatal olvasóit a népszerű szovjet könyvekkel. A kedvenc olvasmányok közé tartozik — hogy csak néhányat említsünk — Gajdar: *Timur és csapata*, Kasszil-Poljanovszkij: *Vologya utcája*, Katajev: *A távolban egy fehér vitorla*, Jakovlev: *Irány a Déli Sark!*, Iljin: *Hány óra?*

Mire elérkezett az eredményhirdetés napja, 254 kispesti gyerek izgult pályamunkájáért. A művelődési házban rendezett ünnepségen a „szerzők” felolvasták díjnyertes műveiket, azután kiállítás rendeztek belőlük a legjobb rajzokkal együtt.

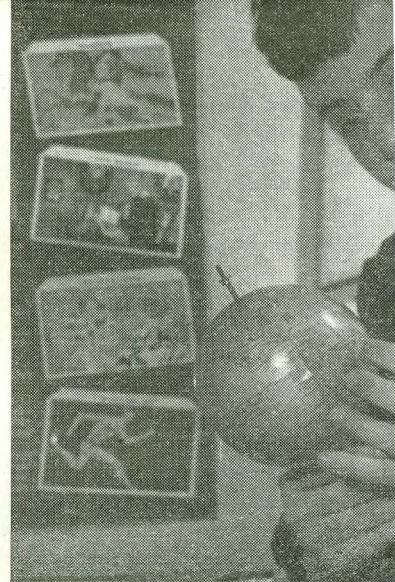
Az élnyleírás-pályázat első díját Krizsa Judit nyerte. A másodikat Hertvig Bodó Erzsébet kapta, aki az ifjúsági könyvbarát-klub elnöke.

Sok dolgozat meglepő érettségről és nagy felkészültségről tanúskodik. Lássunk néhány részletet belőlük. Krizsa Judit így kezdte írását:

„Van a világban egy hatalmas ország, egy szorgos munkás-

Bartha Ilona könyvtárosnő és egy érdeklődő ifjú olvasó

Krizsa Judit utazásról ábrázoló

A Szovjetunió

magyar gyerekek szeméve

nép, a mely fáradságot nem kímélve munkálkodik azon, hogy a világ minden dolgozója boldog békében éljen.” Azután történelmi visszapillantást ad, végül visszakanyarodik a mához, — s mindezt az elolvasott szovjet könyvek alapján.

Hertvig Bodó Erzsike szabályos kis riportot írt arról, hogyan készülnek a pályázatra, és nagyon igyekezett, hogy dolgozata jól sikerüljön, mert újságíró szeretne lenni.

Keresztes Erzsébet versben örököltette meg gondolatait. Döccenősek a sorok, de tiszta érzést rejtenek. Idézzünk belőle egy szakaszt:

„Ágyúk robaja szállt a légben,
De kigyúlt a csillag az égen,
Bátran hirdette jövőnk vig dalát,
Szabad lett már az ország.

Oláh Mária a következőkről számol be: A Szovjetunióban él egy levelező pajtásom, barátnőm, Ljusza Dicsakova. Levelei által ismertem és szerettem meg a Szovjetunió dolgozó, békeszerető embereit...”

Lássunk egy szakaszt König Karolin verséből is:

A nagy kutatók munkája célba ért,
Az első rakéta légi útra kelt,
Büszkén száguldott a világűrön át,
S vissza is hozta bátor utasát.

Általában a szputnyikok igen élénken foglalkoztatták a gyermekeket. Gagarin, Tyitov nevét szinte minden dolgozatban megtaláljuk. És nem is meglepő, hogy egyik-másik gyerek mint példaképét emlegeti a bátor űrhajósokat.

Sallay Ibolya tartalmas írásában olvashatjuk a kövekezőket:

„Csodálatra méltó a szovjet nép sokoldalúsága. Tu küzdeni, harcolni, szeret dolgozni, alkotni, építeni kitűnik a művészetben, a technikában pedig világraszóló eredményeket ért el. Elsők között van a sportbar szereti a testvéri népeket, együtt érez az elnyomottakkal, segítséget nyújt nekik...” Dolgozatát így fejezi be „Minden vágyam, hogy egyszer személyesen meg ismerhessem a béke országát és a béke embereit! Ez az óhaj sokak pályaművéből kicsendült, és idővel bizonyára meg is valósul.

SZIRMAI MARIANN

NÁDOR ILONA felvételei

— Ennyi könyvet olvasok el egy hét alatt — mondja Hertvig Bodó Erzsike

